

MAHFİ EĞİLMEZ

*"Kara gömülen ceset
yazın ortaya çıkar"*

Remzi Kitabevi

MAHFİ EĞİLMEZ İstanbul'da doğdu. Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi'ni (Mülkiye) bitirdi, Gazi Üniversitesi'nde doktora yaptı.

Maliye Müfettiş Muavini olarak başladığı kamu hizmetinde, bütün aşamalarda görev yaptı. 1997 yılında Hazine Müsteşarıyken kamu hizmetinden istifa ederek ayrıldı. Kamu görevinden ayrıldıktan sonra finans kuruluşlarında üst düzey yöneticilik, gazetelerde köşe yazarlığı, televizyonlarda ekonomi yorumculuğu yaptı, üniversitelerde ekonomi dersleri verdi.

Halen Altınbaş Üniversitesi'nde öğretim üyeliği görevini sürdürüyor, yazılarını kendi bloğunda (www.mahfiegilmez.com) yayımlıyor, Hitit tarihi üzerine çalışmalar yapıyor, roman yazıyor, konferanslar veriyor.

Mahfi Eğilmez'in bu kitap dışında yayımlanmış 24 kitabı ve çok sayıda makalesi bulunuyor.

MAHFİ EĞİLMEZ

FON

Remzi Kitabevi

FON / Mahfi Eğilmez

© Remzi Kitabevi, 2023

Her hakkı saklıdır.

Bu yapıtın aynen ya da özet olarak
hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin
yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

Yayına hazırlayanlar: Ömer Erduran – Sevrin Uysal

Kapak tasarımı: Ömer Erduran

ISBN 978-975-14-2144-9

BİRİNCİ BASIM: Haziran 2023

İKİNCİ BASIM: Haziran 2023

Kitabın her basımı 5000 adet yapılmıştır.

Remzi Kitabevi A.Ş., Akmerkez E3-14, 34337 Etiler-İstanbul

Sertifika no: 10705

Tel (212) 282 2080 Faks (212) 282 2090

www.remzi.com.tr post@remzi.com.tr

Baskı ve cilt: Güven Mücellit, Mahmutbey Mah. 2622. Sokak

Güven İş Merkezi No: 6 Bağcılar-İstanbul

Sertifika no: 45003 / Tel (212) 445 0004

Yazanların uymadığı kuralları
kimse ciddiye almaz.

Mahfi Eğilmez

Bu romanda geçen olayların ve kişilerin gerçekle hiçbir ilgisi yoktur. Roman, tümüyle yazarın hayal gücünü yansıtılmaktadır. Olaylar, isimler ve unvanlarla ilgili olarak kurulabilecek benzerlikler ya tesadüftür ya da okuyucunun zihninde oluşan yanılısamalardan kaynaklanmaktadır.

“Ben söylediklerimden sorumluyum,
anladıklarınızdan değil.”

Stefan Zweig

Ömer Erduran, *Inferis* ve *Sahte Sultan*'da olduğu gibi bu kitabı da yayımlanmadan önce okudu, pek çok değerli katkı yaptı ve çoğunu kabul ettiğim öneride bulundu. Kendisine teşekkür borçluyum. Buna karşılılık hl eksik ve hata varsa kusur bendedir.

Inferis, Sahte Sultan ve Fon Üzerine

Fon ile birlikte, “üçlemeyi” tamamlamış oluyorum. Bu romanlar birbirinin devamı değil ama Murat ve Rüya başta olmak üzere bazı karakterler üçünde de var. O nedenle bu romanları *Inferis*, *Sahte Sultan* ve *Fon* sırasıyla okumak daha uygun olur. Bununla birlikte aralarından herhangi birinin tek başına okunmasında sorun olmayacağı kanısındayım.

Klasik polisiye öyküler suç ve suçluyla uğraşan, suçun ve suçlunun gerisindeki toplumsal olaylarla, sosyolojik ve hukuki çözümlenmelerle fazlaca ilgilenmeyen öykülerdir. Burada amaç, okuru, dedektifin yerine geçerek suçu ve suçluyu bulmaya çalışmaya özendirme. Kara roman ise tam tersine suç ve suçluyu bulmaya yönelmek yerine, arka plandaki sosyolojik ve hukuki olayları öne çıkararak okurun, toplumsal sorunlara odaklanmasını amaçlar.

Inferis, *Sahte Sultan* ve *Fon*, klasik polisyeden izler taşısa da asıl olarak kara roman türüne yakın romanlar. Çünkü hepsi, yaşadığımız topluma ait eksikleri, suça yol açan ortamı, siyaset, iş dünyası, cemaatler ve bürokrasi arasındaki kirliliği ortaya koymayı amaçlıyor. Bunları yaparken de her gün karşılaştığımız toplumsal sorunlara, özellikle büyük kentlerin sorunlarına, çevrenin bozulmasına, adaletin zedelenmesine, insanların yaklaşımlarına dikkat çekmeye çalışıyor.

Başlangıç

“Kural olmayan yerde düzen kurulamaz”

Helal Kazanç

Yılmaz'ın, Oranienstraße üzerinden işe giderken, yol boyunca reklam panolarının çoğunda yer alan bir afiş dikkatini çekmişti. Afişin en üst kısmında Türkçe ve Almanca “Helal Kazanç” ifadesi yazılıydı. Trafik aktığı için başlığın altında neler yazdığını tam olarak okuyamasa da ilan sahibinin B. Holding olduğunu görebilmişti. Biraz ilerideki otobüs durağının yan camında da aynı afişi görünce arabasını kenara çekti, inip durağa yürüdü ve afişte yazılanları baştan sona okudu: “Helal Kazanç: Slalom Fonu, B. Holding’in gayrimenkul yatırımları, kripto para girişimi, gayrimenkul yatırımları ve market zinciri işletmelerinden elde edeceği gelirlere karşılık olarak gelir paylaşımı öneriyor. Slalom Fonu’na katılın ve faizsiz helal kazanç elde edin.” Bu açıklamanın yanında Almancası da yazılıydı. Ek bilgi edinmek için Türkiye’de B. Holding’in telefon numaraları ile Berlin irtibat bürosunun telefon numarası, fona katılım havalelerini yapmak için de bazı Türk bankalarının İstanbul ve Berlin şubelerinin iletişim bilgileri verilmişti.

Arabasına tekrar binerken, “İlginç,” diye söylendi kendine, “faizsiz olması buradaki Türkler arasında ilgi çeker.” Restoranının önüne geldiğinde cep telefonuyla garsonlardan birini aradı. Biraz sonra kapı açıldı, genç bir adam çıktı, arabaya doğru geldi. Yılmaz arabadan indi ve anahtarını adama verdikten sonra restorana girdi. Saat on bire yaklaşıyordu, içeride öğle yemeği servisi için hummalı bir faaliyet vardı. Masalara örtüler yayılıyor, tabaklar, çatallar, bıçaklar yerleştiriliyordu. Masa-

ları yerleştiren sarışın şişmanca Alman kadın Yılmaz'a gülüm-sedi:

“Guten Tag Yılmaz Bey.”

14

“Guten Tag Emma.”

Yılmaz, Berlin'in Türk Mahallesi olarak bilinen Kreuzberg semtinde, sahibi olduğu bu restoranı işletiyordu. Yıllar önce babası yeterince para kazanıp memlekete dönmek amacıyla Almanya'ya işçi olarak gelmiş, sonra dönmek bir yana ailesini de yanına almıştı. Zaman içinde yurda dönme düşüncesi tamamen gündemlerinden çıkmış, ifte vatandaşlığa geçmişlerdi. Yılmaz, liseyi bitirdikten sonra, babasının bir tanıdığına ait büyük bir restoranda komi olarak işe girmiş, kısa sürede aşçı yamağı olmuş, aşçılığı öğrenmişti. Akşamları aşçılık eğitimi veren bir okula devam edip oradan birinci sınıf aşçı diploması almış, okulda günlük konuşmaları idare edecek düzeyde İngilizce ğrenmişti. Almancanın yanında Türkçe ve İngilizce bilmesi ona yükselmenin yollarını açmıştı. nce bir restoranın sonra da büyük bir otelin şefliğine gelmiş, kazancını artırmıştı.

O sıralarda Berlin'de giderek güçlenen L. Cemaati'nden, aralarına katılması için çağrılar gelmeye başlamıştı. Yılmaz, bu tür cemaat ve benzeri örgütlenmeleri sevmiyordu. Başında neredeyse her şeyi dikte edip yeleri üzerinde egemenlik kurmuş liderlerin olduğu topluluklardan elinden geldiğince uzak durmaya çalışıyordu. Babası, dinine bağlı ama cemaatlere uzak bir insandı. Yılmaz da öyle yetişmişti. Arkadaşlarının oğu L. Cemaati'ne yeydi, cemaat toplantılarına katılıyor, maddi katkıda bulunuyorlardı. Ona da cemaate katılması için ısrar etmişlerse de ikna edemedikleri için vazgeçmişlerdi. Yılmaz, bu cemaatte toplanan paraların hayır işlerine harcandığına emin değildi. Yetiştirdikleri, okuttukları gençlerin çoğu şeriatçı düşüncelere sahip oluyor, Türkiye'deki olaylara karışıyor, oradaki insanları yönlendirmeye çalışıyorlardı. Yılmaz, ülkenin laik yapısının korunması gerektiğine inanıyor, oradan geriye gitmenin herkesin aleyhine

olacağını düşünüyordu. Yine de aleyhinde konuşulmasını önlemek için cemaate para toplandığında üye olmadığı halde arada bir katkıda bulunmak zorunluluğu hissediyordu.

Zaman ilerledikçe kendi iş yerini açma konusunu daha fazla düşünür olmuştu. Epeyce para biriktirmiş olsa da birikimi, gözüne kestirdiği yeri satın almasına yetecek miktarda değildi. Kaldı ki sadece orayı satın almak için para bulsa bile içinin dekorasyonu, mutfağının yapılması, fırınlar, ocaklar, buzdolapları, bulaşık makineleri, masalar, sandalyeler gibi araç ve gereçler için de para gerekiyordu. Banka kredisi kullanmayı düşündüyse de birkaç kez yokladığı tanıdık bankacılardan olumlu yanıt alamamış, düşüncesini açtığı arkadaşları L. Cemaati lideri Hüsamettin Hoca'yla bir görüşmesinin kredi bulma konusunda yararlı olabileceğini söylemişlerdi. Yılmaz, cemaat üyelerinin birçok alanda korunup kollandığını biliyordu. Sonunda ihtiyaç duyduğu krediyi bulabilmek için istemeyerek de olsa Hüsamettin Hoca'yı ziyaret etmek zorunda kalmıştı. Hoca, anlatıklarını dinledikten sonra, "Bu işi hallederiz ama önce bizim cemaate katılman lazım evladım," diyerek yollamıştı Yılmaz'ı. Bu talep karşısında bir süre bu restoran işini ertelemeyi düşünse de her önünden geçişinde satılık ilanlı dükkânın kendisini adeta davet ettiği izlenimine kapılıyor ve içinde buraya sahip olma arzusu kabarıyordu. Cemaat işlerine bulaşmayı hiç istemese de restoran açmasının yolunun oradan geçtiğini anladığı için sonunda hocayı bir kez daha ziyaret ederek üye olmak için gereken ödemeyi elden teslim etmeye karar vermişti. Hüsamettin Hoca, parayı alıp yanındaki adamına saydırdıktan sonra birine telefon etmiş ve kendisine yollayacağı cemaat biraderinin kredi isteğini halletmesini rica etmişti. Yılmaz, yüzünde donuk bir tebessümle, cemaat biraderi de olduk sonunda diye geçirmişti içinden.

Yılmaz, hocanın referansıyla gittiği Türkiye merkezli bankanın Kreuzberg şubesinde saygıyla karşılandı. Çaylar, kahveler

içilirken bir yandan da onun restoran yapmayı düşündüğü yerle ilgili inceleme yapılması için bir uzman görevlendirildi. Yılmaz, olan bitene inanamıyordu: Daha önce bu bankayla görüşmeye geldiğinde kendisinden istenen her türlü teminatı vereceğini söylemiş olsa da kabul etmemişler, o da talebini geri çekmek zorunda kalmıştı. Banka, bu kez, evini ipotek ettirmesi ve bir hastanede doktor olan kız kardeşinin kefalet vermesi kaydıyla kredi açmayı kabul etmişti.

Yılmaz, bu olumlu haberden sonra restoran yapacağı dükkanın mal sahibine gerekli kapora'yı ödemiş ve bankanın istediği koşulları iki gün içinde tamamlayıp kredisini onaylattırdıktan sonra satın alma işlemini bitirmişti. İki ay sonunda da iç dekorasyonu, mutfak düzeni ve servis alanı tamamlanan restoran işletmesi açılmıştı. Türk yemeklerinin yanı sıra Fransız ve İtalyan mutfağından yemekler sunulan restoranda Yılmaz, aşçılık ve şeflik yaptığı yerlerde edindiği tecrübeyi kullanmaktan geri kalmıyor, zaman zaman mutfağa girip çalışmaları yönlendiriyor hatta bazen kendisi yemek hazırlıyordu. İşler çok iyi gidiyordu, restoran kısa sürede yalnızca Türkler değil Almanlar arasında da adını duyurmuş, iyi para kazanır hale gelmişti. Yılmaz, bankaya olan kredi borcunun taksitlerini hiç aksatmıyor hatta zaman zaman vadesi gelmemiş taksitlerin bir kısmını da ödeyerek borç miktarını olabildiğince hızlı şekilde eritmeye çalışıyordu.

Yılmaz, işin başında durmanın önemini çok iyi biliyordu. İlk çalıştığı restoranın sahibi, işi yeğenine emanet etmişti. Kendisi, restorana akşamdan akşama uğrar, günlük hasılatı alıp giderdi. Yılmaz, o restoranda, müşterilere çıkarılan hesaplardan hareketle günlük kazancın ne kadar olması gerektiğini aşağı yukarı biliyordu. Birkaç kez, restoran sahibine teslim edilen para miktarını duyunca yeğeninim zimmetine para geçirdiğinden kuşulanmıştı. Restoran sahibine verilen miktar Yılmaz'ın tahmin ettiğinin dörtte üçü gibiydi. Bir seferinde yeğeninim, restoran sa-

hibine, mafyaya arada bir hasılattan pay vermek zorunda olduğunu anlattığına kulak misafiri olmuştu. Oysa Türk mahallesi-ne girmeye hiçbir çete cesaret edemeyeceği için böyle bir şey söz konusu olamazdı.

Bu yaşadıkları, Yılmaz'a, açtığı restoranın başında durmasının şart olduğunu, bu konuda en yakınına bile güvenmemesi gerektiğini göstermişti. O nedenle her gün öğleye doğru restorana mutlaka gidiyor, akşam hasılatı aldıktan sonra eve dönüyordu.

Birikimlerini bankada mevduat olarak tutuyordu. Ne var ki banka faizleri tatmin edici düzeyde değildi. Özellikle kriz sonrasında faizler iyice düşürülmüş, enflasyonun altında kalmıştı. O nedenle akli reklam panolarında gördüğü ilanlara takılmıştı. Bunları düşünürken telefonu çaldı: Hüsamettin Hoca'ydı arayan.

“Hocam buyurun.”

“Esağfurullah Yılmaz Bey biraderim, bir ara bana uğrarsan sana diyeceklerim var.”

“Hemen geleyim hocam müsaitseniz.”

“Müsaitim müsaitim, arkadaşlar da var istişare yapıyoruz, iş-tirak edersen memnun oluruz.”

Cemaatin bulunduğu bina restorana yürüyüş uzaklığındaydı. Yılmaz, masalarla ilgilenen garsona:

“Ben yarım saatliğine bir yere gidiyorum,” deyip çıktı.

Hızlı adımlarla yürürken bir yandan da aklında, hoca ne diyecek acaba, arkadaşlar dediği kimler gibi sorular dönüp duruyordu. Cemaatin merkezi iki katlı bir binadaydı. Geriye doğru iki adım atıp binaya baktı: Üst katta, hocanın istişare toplantılarını yaptığı odanın penceresi açıktı. Kapı zilini çalıp bekledi. Sarıklı, şalvarlı bir genç kapıyı açtı. Yılmaz, bu kıyafetlere müthiş kızıyordu. Burası Almanya kardeşim, bu nasıl kıyafet dememek için kendini zor tuttu ve ortama uyma zorunluluğuyla:

“Selamünaleyküm,” dedi.

“Aleykümselam.”

“Hüsamettin Hoca beni bekliyor, ben Yılmaz.”

“Buyurun.”

18

Yılmaz ayakkabılarını çıkardı, girişte duran ayakkabılara hızlıca baktı: En az yedi sekiz kişi olmalı yukarıda diye düşündü.

Üst kata çıktılar, sarıklı genç, yarı aralık duran kapıdan başını uzattı, bir şeyler söyledi, sonra kenara çekilip Yılmaz’a yol verdi. Yılmaz içeri girdiğinde yerde hocanın minder üzerinde bağdaş kurduğunu, tahmin ettiği gibi yedi kişinin de hocanın çevresinde çember halinde bağdaş kurup oturduğunu gördü. Bazılarını tanıyordu, ikisi ona sürekli bu cemaate katılması için tavsiyede bulunmuş olan arkadaşlarıydı. Selamlaşma faslı bittikten sonra Hüsamettin Hoca, Yılmaz’a yer gösterdi, o da iki kişinin arasındaki boşluğa bağdaş kurarak oturdu. Eşi şu halini görse kim bilir ne kadar söylenirdi. Bu elbiseye dünyanın parasını vereli daha bir haftayı geçmemişti, şimdi pantolonu buruş buruş olacaktı. Hoca dâhil odadakilerin hepsinin gözü üzerindeydi. Yılmaz, keşke uyduruk bir pantolon giyseymişim diye içinden geçirirken hoca söze girdi:

“Yılmaz biraderim, seni Abdullah R. hocayla tanıştırayım. Kendisi Türkiye’deki kardeş cemaatimiz olan Z. Cemaati’nin lideridir. Orada yaşanan bazı talihsiz olaylar nedeniyle buraya geldi ve şimdi de yanımızda ikamet ediyor.”

Abdullah R. sağ kolunu ve işaret parmağını yukarıya kaldırarak önce yukarıya sonra Yılmaz’a baktı. Yılmaz önce ne yapacağını bilemedi, sonra elini kalbinin üzerine koyup başını eğerek adamı selamladı. Ardından hafızasında bu adamla ilgili neler olduğunu yokladı. Hayal meyal hatırladığı şey adamın Türkiye’de bir takibata uğradıktan sonra Almanya’ya geldiğiydi.

“Yılmaz biraderim, belki malumundur, belki de yolda gelirken dikkatini celp etmiştir, bizim çok sevdiğimiz, takdir ettiğimiz aynı zamanda cemaatimizin hem azası hem de destekçi-

Yüksek getiri vaat eden Slalom Fonu, sıradan yatırımcılar dışında büyük oyuncuların da iştahını çekmiştir. Farklı katılımcıların oluşturduğu karmaşık ilişki ağı, fonda sorunlar yaşanmaya başlayınca zorlu çıkar çatışmalarına yol açar. Maliye Bakanlığında bu fon hakkında gizli bir mali inceleme yapması istenen Murat, yaşanan pek çok gelişmenin ardından kendini fonla bağlantılı soygun, intihar ve cinayet vakalarını aydınlatmak için savcıya ve Komiser Tarık'a yardımcı olmaya çalışırken bulacaktır.

İçine girildikçe çıkmaz sokaklara dönüşen, siyasetçi, iş insanı ve cemaat üçgeninde yaşanan rüşvet ve yolsuzluk düzenine karşı mücadele eden bir avuç dürüst ve cesur insanın çabası sonuç verebilecek midir?

Fon, Mahfi Eğilmez'in kara roman üçlemesinin, *Inferis* ve *Sahte Sultan*'ın ardından yeni kitabı.

www.remzi.com.tr

ISBN 978-975-14-2144-9

9 789751 421449